

Sygn. akt IC 2318/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Joanna Radzyńska-Głowacka

Protokolant: Alicja Kicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 stycznia 2014 roku w Warszawie

sprawy z powództwa J. P.

przeciwko (...) sp. z o. o.

o zapłatę

I. zasądza od (...) sp. z o. o. na rzecz J. P. kwotę 717,39 zł (siedemset siedemnaście złotych 39/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 8 kwietnia 2011 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od (...) sp. z o. o. na rzecz J. P. kwotę 30,00 zł (trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt **IC 2318/13**

UZASADNIENIE

Powódka J. P. pozwem złożonym w dniu 21 listopada 2011 r. przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. domagała się zasądzenia kwoty 717, 39 zł tytułem wynagrodzenia za marzec 2011 r. wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 8 kwietnia 2011 r. do dnia zapłaty, a także zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódka wskazał do chwili obecnej pozwana nie dokonała zapłaty części zaległego wynagrodzenia za miesiąc marzec 2011 r.

Dowód: pozew wraz załącznikami -k.1-6.

Nakazem zapłaty z dnia 25 stycznia 2012 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie uwzględnił w całości roszczenie wskazane przez powódkę.

Dowód: nakaz zapłaty z dnia 25 stycznia 2012 r.-k.12.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty złożonym w dniu 14 marca 2012 r. pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości wraz z zasądzeniem kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwana zakwestionowała wykonanie części pracy zleconej powódce. W związku z tym pozwana wyliczyła proporcjonalnie okres świadczenia usługi wraz z fizycznym przebywaniem powódki na ternie spółki a następnie wypłaciła część wynagrodzenia.

Dowód: sprzeciw od nakazu zapłaty-k.14-23.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka J. P. i pozwana (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w dniu 9 marca 2011r. zawarli umowę nazwaną umową zlecenia, na okres do dnia 31 marca 2011r., w której pozwany zlecił, a powódka przyjęła do wykonywania zlecenie z zakresu prowadzenia dokumentacji kadrowo - płacowej.

Dowód: umowa zlecenie z dnia 9 marca 2011 r.- k.21.

Wynagrodzenie zleceniobiorcy ustalono w wysokości 3.000 zł netto, płatne w terminie 7 dni od złożenia rachunku.

Dowód: umowa zlecenie z dnia 9 marca 2011 r.- k.21.

W związku z wykonanym pracą powódka w dniu 31 marca 2011 r. wstawiła rachunek do umowy zlecenia.

Dowód: rachunek do umowy zlecenia z dnia 31 marca 2011 r.-k.5.

W dniu 30 kwietnia 2011 r. po interwencji powódki oraz piśmie pozwanej z dnia 10 maja 2011 r., pozwana wypłaciła część wynagrodzenia w kwocie 1.500,00 zł.

Dowód: potwierdzenie wpłaty na rachunek elektroniczny-k.6, pismo z dnia 10 maja 2011 r.-k.22.

Do chwili obecnej pozwana nie dokonała zapłaty zaległej części wynagrodzenia za marzec 2011 r.

Dowód: okoliczność bezsporna.

Powyższy stan faktyczny ustalił w oparciu o zgromadzone w aktach sprawy dokumenty a także zeznania świadka H. P. (k.115-116) oraz zeznań powódki J. P. (k.105-106, k.115-116). Sąd dał wiarę załączonym do akt sprawy dokumentom, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału nie nasuwa żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron oraz nie ujawniła się wobec ich wątpliwości, co do ich prawdziwości lub autentyczności.

Sąd dał wiarę w części zeznaniom H. P.. W ocenie Sądu świadek składając zeznania przekazała swój stan wiedzy dotyczący procesu rekrutacji oraz podpisania z powódką umowy zlecenia. Świadek zeznała, iż powódka nie radziła sobie z wypełnianiem nałożonych na nią obowiązków, czego przejawem była powtarzająca się absencja w miejscu pracy.

Sąd dał wiarę złożonym przez powódkę zeznaniom, które są spójne i logiczne, nadto wzajemnie korespondują ze sobą i pozostałym materiałem dowodowym. Zeznania powódki różnią się od zeznań świadka w części dotyczącej absencji w miejscu pracy.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało w całości na uwzględnienie.

Stan faktyczny, przedstawiony w uzasadnieniu pozwu strony powodowej pozostawał w niniejszej sprawie właściwie bezsporny. Strona pozwana nie kwestionowała okoliczności zawarcia ze stroną powodową w dniu 9 marca 2011 r. umowy zlecenia w zakresie prowadzenia dokumentacji kadrowo-płacowej. Poza sporem pozostawał także okres obowiązywania tej umowy, jak i okoliczności jej wygaśnięcia. Strona pozwana nie sprzeciwiała się także treści tej umowy, w tym postanowieniom ustalającym wysokość wynagrodzenia strony powodowej. Nie kwestionowała, zatem ani podstawy roszczeń strony powodowej, ani ich wysokości. Zarzucała natomiast, że zapłaciła stronie powodowej kwotę 1.500 zł, a resztę kwoty tj.717, 39 zł proporcjonalnie pomniejszyła z uwagi na nie wykonanie powierzonych prac.

Pozwana wskazała, iż powódka poprzez częste opuszczanie stanowiska pracy bez wiedzy pozwanej nie wywiązała się z warunków umowy.

Na wstępie rozważań warto podkreślić, że postępowanie cywilne ma charakter kontradyktoryjny. Wyrazem tego jest przede wszystkim dyspozycja art. 232 k.p.c., która określa obowiązek stron do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. To z kolei jest potwierdzeniem reguły zawartej w art. 6 k.c., wyznaczającej sposób rozłożenia ciężaru dowodu. Podkreślić należy, że zasady art. 6 k.c. i 232 k.p.c. nie określają zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane muszą być w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał.

Wobec powyższego należy stwierdzić, że zgodnie z ogólną regułą, wyrażoną w art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne.

Wskazana zasada oznacza, zatem, że strona powodowa składając niniejszy pozew powinien udowodnić fakty, które w jego ocenie świadczą o zasadności jego powództwa. Udowodnienie tych faktów może nastąpić przy pomocy wszelkich środków dowodowych przewidzianych przez kodeks postępowania cywilnego. Należy jednakże mieć na względzie to, że choć ciężar udowodnienia twierdzeń zawartych w pozwie zasadniczo spoczywa na powodzie (bo to on domaga się zapłaty), to reguła dotycząca ciężaru dowodu nie dotyczy jedynie powoda. W zależności, bowiem od rozstrzyganych w procesie kwestii faktycznych i prawnych ciężar dowodu spoczywał także na stronie pozwanej, zwłaszcza co do tych faktów, z których wywodziła ewentualne pomniejszenie należnego powodowi wynagrodzenia.

W rozpatrywanej sprawie strona powodowa dochodziła zapłaty wynagrodzenia z umowy o charakterze umowy o świadczenie usług, do których na mocy odesłania z art. 750 k.c. stosuje się regulacje dotyczące umowy zlecenia – art. 734 k.c. i nast. Zgodnie z art. 734 § 1 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Uznać należało, że umowa stron nie jest umową rezultatu a umową starannego działania, w ramach, których strona powodowa była zobowiązana do wykonywania szeregu ustalonych czynności, prowadzących jedynie do osiągnięcia zamierzonego efektu. Podkreślaną cechą zlecenia jest, bowiem to, że przyjmujący zlecenie nie zobowiązuje się do osiągnięcia określonego rezultatu, a jedynie do dokładania starań w celu jego osiągnięcia i podjęcia w tym zakresie konkretnych działań. Ryzyko gospodarcze związane z rezultatem podjętych przez przyjmującego zlecenie czynności obciąża, zatem dającego zlecenie. Nadto przy umowie zlecenia, obowiązek zapłaty wynagrodzenia nie jest ściśle powiązany z faktem spełnienia świadczenia. Jeżeli umowa zlecenia ma charakter odpłatny i nie postanowiono inaczej, wynagrodzenie należy się przyjmującemu zlecenie za wykonanie powierzonych mu czynności, a więc za dokonanie czynności prawnej lub za dokonanie działań potrzebnych do zrealizowania tej czynności, jeżeli jej zaistnienie nie jest w pełni zależne od przyjmującego zlecenie (E. Gniewek (red.), Kodeks cywilny. Komentarz, Warszawa 2006, str. 1152) . Z zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego wynikało, że strona powodowa w spornym dla stron okresie wykonywała obowiązujące ją czynności z zakresu prowadzenia dokumentacji kadrowo-płacowej, czego potwierdzeniem jest rachunek do umowy zlecenia. Wprawdzie strona pozwana zarzucała, że strona powodowa nie wywiązała się z warunków umowy, nie przedstawiła jednakże na tę okoliczność żadnego dowodu. Nie ulegało ponadto wątpliwości, że zawarta przez strony umowa z dnia 9 marca 2011 r. obowiązywała między nimi do 31 marca 2011 r.

Z treści art. 735 § 1 k.c. wynika, że jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. Przepis art. 735 § 2 k.c. stanowi zaś, że jeżeli nie ma obowiązującej taryfy, a nie umówiono się o wysokość wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie odpowiadające wykonanej pracy. Z powyższego wynika, że zlecenie może być umową albo odpłatną albo nieodpłatną. Jeśli zaś jest umową odpłatną, nic nie stoi na przeszkodzie, by strony tej umowy w sposób dowolny określiły wysokość wynagrodzenia lub też wskazały jedynie okoliczności będące podstawą jego obliczenia. Z akt niniejszej sprawy wynikało, że strona powodowa i strona pozwana w zawartej ze sobą umowie ustaliły, że za wykonane usługi stronie powodowej będzie się należało miesięczne wynagrodzenie w wysokości 3000 zł netto, a zatem za faktycznie wykonane zlecenie w dniach wskazanych przez strony należało się wynagrodzenie w kwocie 2.217,00 zł.

Mając wszystko to na uwadze przyjąć należało, że z umowy zawartej ze stroną pozwaną stronie powodowej należała się pozostała część miesięcznego wynagrodzenie objętej kwotą należności głównej w wysokości 717,39 zł.

Tym samym roszczenie zarówno w zakresie kwoty głównej jak i odsetek tu w oparciu o art. 481 §1 i § 2 k.c., zasługiwało na uwzględnienie., co skutkowało orzeczeniem jak w pkt. I wyroku.

O kosztach postępowania strony powodowej orzeczono w pkt. II wyroku na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. W myśl wskazanych przepisów strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu), w tym także koszty zastępstwa adwokackiego. Ponieważ pozwany przegrał niniejszy proces w całości zasadnym było obciążenie go kosztami postępowania w całości, tj. kwotą 30 zł kosztów zastępstwa procesowego.